

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *Háborus tél Budapesten*

Forrás: *Pesti Napló*

Bp.
(Hely)

1917. 10.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy *308*

Hely

Idő *"1917"*

Személy

Helyszám

— A háborus tél Budapesten. A harmadik háborus telet érte meg immár Budapest. Mikor az első háborus telet álléptük, bizakodással tekintettünk a jövő felé s mindenütt az volt az egyhangu vélemény: Tavaszra elhallgatnak a fegyverek. Azóta multak tavaszok és aranyló napsugaru nyarak, két ősz szórta a föld felé a sárgult faleveleket, de a fegyverek még mindig szólnak és bálkánk ott hevernek a végtelen orosz sikságon, az olasz Alpeseken és a román bozótok között. Budapest társas életét is lényegesen leterelte a járt utról a háborus világ. A bálók, melyeknek egyébként most volna itt az ideje, az idén elmaradtak. A „Vékony deszka kerítés“, „Hallod-e te Zsuzsika?“, „Nem ütök a jogászt agyon“ már három esztendő óta a hegedűhurban piheenek s a gyantázatlan vonó a bőrtökben várja, mikor hívják majd ismét munkába. A zsurok természetesen az idén is olyan mértékben peregnék le, mint az előző esztendőben, csak az asztalra kerülő ábrában van bizonyos különbség. A tejszinhab ma már csak álom, a vaj, a tej is kisebb mértékben kerülhet a karlsbadi porcellán edényekbe. A levegőben ma is bájos asszonyi kacagások csengenek, de komoly szavak zavarják meg és hallgatják el. Mint mikor a sordinás huron vidám operettmelódia futkosik. Egy-egy vidám történet elbeszélése, amit frontról irtak: magukra vonják a nevető izmok figyelmét, de a hátérben ott leselkedik mindig egy aggódó gondolat azért, akivel megtörtént, vagy aki megírta a mulatságos történetet. A zsurok világában föltűnően sok most a fekete ruha. A gyémántos csillogásu luszterkristályok fénykévéi ijedten törnek meg

ezen a meg nem szokott színen és árnyékká sötétednek sugaraik. A zongorákon jobbra magyar szerzők háborus dalainak kottafüzeteit látjuk s a szürke bakáknak is nem egy nótája kopogtatott be már a szárnyas ajtókon. A toalettek pompásak, habár nem ragaszkodnak a párisi modelhez, az ékszerek megmaradtak, csak a szerény vasgyűrű tűnik elénk, amelyet hölgyeink igen nagy szeretettel viselnek bársonyos ujjakon. A nem természetes oász virágot a magyar kertészek, a mi hazai virágainkkal pótolják s örömmel látjuk, hogy a falusi házak bogárszemű ablakaiból feljöttek Budapestre a muskátli és rezeda virágok s a szalónok levegőjét az illatos leheletű orgona finomítja. A férfiak nagy része természetesen a paloták tapétás termeiből is hiányzik. Csak a nagyon fiatalok, az iskolás, fiatal urak maradtak itthon, akik az aranyozott Biedermeyer-székben hátradőlve fújják a német cigaretta kevésbé illatos füstjét. A korzók közönsége is megfogyatkozott, de lényegében mitsem változott. Az eddigi napsütéses déli órák gyönyörű színpompát varázsoltak a dunaparti széles korzóra. Feltűnően szép prémekeket lehet látni, amiket a gondos férj vagy rokon maga küldött Oroszország és Galicia prémtermő vadonjaiból. A cipőknek még mindig magas a szára, a szoknyák pedig annál rövidebbek. Ugy látszik, e két ruha-cikk fordított arányban áll egymással. A mindkét oldalon fényárban uszó Váci-utcában van természetesen a legnagyobb sétáló forgalom, míg a Stefánia-ut, mint egy fel nem fedezett erdei ösvény, árván és szomorúan nélkülözi közönségét,

melyet a meleg évszakban napjában kétszer érez hátán. A színházakban nagy közönsége van az előadásoknak. Estéről-estére zsufoltak s elfeledve a háboru nyomasztó gondjait, melyek egyaránt befurakodtak minden körbe, igen élénk és vig az élet itt. Nyilvánvaló, hogy a főváros közönsége türelmesebb, mint az előző években. A bánatot, amely most mindnyájunkban él, intenzívebben érezzük, ha mindjárt egy mese behatása alatt is; örülni is jobban tudunk. A kacagás és zokogás egyformán jól esik s a szalónok levegőjében is csak az az egy szócska röpköd bizonytalanul és ábránd-alaként, a megnyugvás ideje: a béke.